

ש"פ תבוא, ח"י אלול ה'תשכ"ז - השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל

א. מבאר באות ג שני הסוגים דעמך וישראל, דידעי תורה ויושבי אהל הם ישראל, ואנשים פשוטים שמקיימים תורה ומצוות בתמימות ובפשטות הם עם הוי' (עמך).

ב. מבואר באות ג. ומקדים עמך לישראל, כי גדול תלמוד שמביא לידי מעשה^[14] ועושי מצוה מהפכים את הקללה לברכה.

ג. מבואר באות י"ג. לרמז שהם שתי ברכות, ברכה לעמך וברכה לישראל (כנ"ל סעיף ב). דנוסף לזה שוברך את עמך נמשכת אח"כ על ידם לכל ישראל, ישנה עוד ברכה – את ישראל. ויש לומר, דוברך את עמך, אנשים פשוטים שמקיימים תומ"צ בתמימות ובפשטות היא ההמשכה מצד העצם (צמר), דענין הפשטות הוא מצד הפשיטות דעצם הנשמה. וברך את ישראל (ידעי תורה) היא המשכה ששייכת לענין הגילויים (שלג).

ד. מבואר לקמן אות יב. ויש לומר, שג' הענינים
דהוי' אלקיך שבפסוק ולא אבה גו' המבוארים
בהמאמר הם עבודת הצדיקים (העבודה דתומ"צ),
עבודת התשובה דבחינת שלג ועבודת התשובה
דבחינת צמר. דענין ולא אבה הוי' אלקיך לשמוע אל
בלעם שאינו רוצה מלכתחילה לשמוע למקטרגים
הוא ע"ד עבודת הצדיקים. וענין ויהפוך הוי' אלקיך
לך את הקללה לברכה, הפיכת זדונות לזכיות ע"י
גילוי הוי' דלעילא שלמעלה מהשתלשלות הוא ע"ד
עבודת התשובה דבחינת שלג – למעלה
מהשתלשלות שבאדם. וענין כי אהבך הוי' אלקיך,
אהבה עצמית דהקב"ה לישראל דגם במקום שאח
עשו ליעקב מ"מ ואוהב את יעקב דוקא, הוא ע"ד
התשובה דבחינת צמר – תיקון הפגמים ע"י גילוי
עצם הנשמה שגם בשעת החטא (כשהוא דומה
לעשו) היא באמנה אתו ית'.
ומביא בהמאמר ג' הענינים, גם הענין דולא אבה
שהוא ע"ד עבודת הצדיקים, אף שעיקר הענין
דמעלת התחתון (עמך) הוא בעבודת התשובה
(כנ"ל), כי הענין והעילוי בתשובה (שפועל שינוי) הוא

גם בקיום המצוות (דצדיקים), כמובא בהמאמר
מירושלמי כמה גדול כחן של עושי מצוה. אלא
שבעבודת התשובה הוא בגילוי. ובתשובה עצמה
ישנם שני אופנים, ויהפוך גו' וכי אהבך גו', שבכל
אחד מהם יש יתרון כנ"ל סעיף יו"ד.

ה. מבואר באות ז. וזהו הללי אלקיך ציון (והטעם
שנאמר כאן שם אלקים הוא) כי חזק בריחי שערך,
שבציון הוא המשכת אוא"ס שלמעלה מהשתלשלות
(כנ"ל), דלגבי אור זה הכל שוין, ולכן צריך להגבורות
דשם אלקים להגביל השפע שנמשך מאור זה, שלא
יִינקו החיצונים.